

FULL INFORMATIU **PARRÒQUIA dels SANTS** **Just i Pastor**

Sant Just Desvern, 19 d'Abril de 2020. N° 16

LLAVORS DE VIDA NOVA

Durant aquest temps de confinament hem pogut veure i escoltar com en aquesta primavera s'estan sembrant moltes llavors. Algunes, com les que voleien al logotip d'Eco Parròquia, no saps on van i com

es colgaran a terra, d'altres les escampen els ocells, altres el senglar les colga sense voler, d'altres mans delicades les dipositen en llocs adequats perquè neixin amb força...

Totes necessitaran que es reguin amb la bondat de la pluja o amb la tècnica artesana.

Vet aquí doncs algunes d'aquestes llavors de vida nova que us animem a mostrar, a plantar, a regar i deixar que la saba de l'Esperit faci la resta:

La llavor de l'intercanvi de poemes que s'ha fet per la xarxa. Una cadena extraordinària de llaços entre persones que van teixint les paraules d'aquells que les tracten amb art i delicadesa i ens animen a respirar futur.

La llavor de facilitar la comunicació per estar junts sense la presència física. Com aquells professionals o voluntaris que, amb unes tablets, han fet possible que els pacients se sentin confortats per la mirada i l'escalf dels éssers més estimats.

La llavor dels videomissatges col·lectius de professionals de l'ensenyament, que des de casa, han animat els alumnes a continuar estudiant i fer els deures per tal de superar el curs interromput de cop.

La llavor de la confederació de cooperatives de Catalunya, que s'han coordinat per tal d'oferir treball als joves immigrants i ajudar a aconseguir una estabilitat laboral i jurídica amb possible continuïtat

La llavor que s'ha plantat a través de voluntariat que porta a casa els medicaments que es necessiten o l'àpat diari que s'ha cuinat també generosament per a persones soles.

La llavor de la solidaritat de dijous sant, recordant el regal de l'eucaristia, del pa donat, partit i repartit.

La llavor de l'esforç mundial que es fa a favor i en bé de les persones, seguint criteris de solidaritat i de sostenibilitat.

La llavor dels whatsapps encoratjadors personalitzats i acompanyats de símbols que alimenten l'esperança.

La llavor de saber donar gràcies amb aplaudiments, crits i cançons d'una manera espontània, col·lectiva, festiva.

La llavor de la família com a grup cohesionat enfrontat a les pròpies debilitats i fortaleces.

La llavor de les empreses que han sentit que els companys de treball són també persones amb problemes i amb una família que depèn d'ells amb el salari i la seva dignitat posada a prova.

La llavor de la imaginació que ha portat a celebrar les festes religioses amb mitjans austers i significatius.

La llavor de l'intercanvi entre veïns que fins ara només havia estat formal o distant. Compartir la terrassa per als infants, portar la carmanyola o taper per compartir el dinar.

La conversa amable. Fer les coses sense presses. Centrar-nos en el que estem fent. Gaudir de més calma i de la comunió amb les persones que estimem.

Projectar millor els dies de després. Poder-nos preguntar més fàcilment com estan els altres i com estic jo mateix.

I agrair el moment que vivim, malgrat tot. Sentint-nos, a la vegada, pròxims i solidaris d'aquells parents i amics que viuen des de solitud, de dolor, de comiats esquinçadors...

Però també prenyats d'esperança. És Pasqua!

ECOPARROQUIES

COMENTARIO AL EVANGELIO DE HOY: Ju 20, 19-31

Aterrados por la ejecución de Jesús, los discípulos se refugian en una casa conocida. De nuevo están reunidos, pero no está con ellos Jesús. En la comunidad hay un vacío que nadie puede llenar. Les falta Jesús. ¿A quién seguirán ahora? ¿Qué podrán hacer sin él? "Está anocheciendo" en Jerusalén y también en el corazón de los discípulos.

Dentro de la casa, están "con las puertas cerradas". Es una comunidad sin misión y sin horizonte, encerrada en sí misma, sin capacidad de acogida. Nadie piensa ya en salir por los caminos a anunciar el reino de Dios y curar la vida. Con las puertas cerradas no es posible acercarse al sufrimiento de las gentes.

Los discípulos están llenos de "miedo a los judíos". Es una comunidad paralizada por el miedo, en actitud defensiva. Solo ven hostilidad y rechazo por todas partes. Con miedo no es posible amar el mundo como lo amaba Jesús, ni infundir en nadie aliento y esperanza.

De pronto, Jesús resucitado toma la iniciativa. Viene a rescatar a sus seguidores. "Entra en la casa y se pone en medio de ellos". La pequeña comunidad comienza a transformarse. Del miedo pasan a la paz que les infunde Jesús. De la oscuridad de la noche pasan a la alegría de volver a verlo lleno de vida. De las puertas cerradas van a pasar pronto a la apertura de la misión.

Jesús les habla poniendo en aquellos pobres hombres toda su confianza: "Como el Padre me ha enviado, así también os envío yo". No les dice a quién se han de acercar, qué han de anunciar ni cómo han de actuar. Ya lo han podido aprender de él por los caminos de Galilea. Serán en el mundo lo que ha sido él.

Jesús conoce la fragilidad de sus discípulos. Muchas veces les ha criticado su fe pequeña y vacilante. Necesitan la fuerza de su Espíritu para cumplir su misión. Por eso hace con ellos un gesto especial. No les impone las manos ni los bendice como a los enfermos. Exhala su aliento sobre ellos y les dice: "Recibid el Espíritu Santo".

Solo Jesús salvará a la Iglesia. Solo él nos liberará de los miedos que nos paralizan, romperá los esquemas aburridos en los que pretendemos encerrarlo, abrirá tantas puertas que hemos ido cerrando a lo largo de los siglos, enderezará tantos caminos que nos han desviado de él.

Lo que se nos pide es reavivar mucho más en toda la Iglesia la confianza en Jesús resucitado, movilizarnos para ponerlo sin miedo en el centro de nuestras parroquias y comunidades, y concentrar todas nuestras fuerzas en escuchar bien lo que su Espíritu nos está diciendo hoy a sus seguidores y seguidoras.

José-Antonio Pagola

CONTINUEN SUPRIMDES LES MISSES FINS
NOU AVIS.

=====

SIGUEN SUPRIMIDAS LAS MISAS HASTA
NUEVO AVISO

=====

Parròquia de Sant Just

Hogar Ntra. Sra. de Lourdes

